

»Nadlegujem te in te bodem nadlegovala. Ti si moj sin. Še pet dnij ti dam odloga. Potem mi ne hodi več pod mojo streho, ako me ne slušaš! Povej mi vendar, kje si se naučil takih naukov, po katerih se ti je pristudila izpoved, in kaj vedno le bereš v onih-le knjigah? Kje imaš zlato uro, katero sem ti kupila lani? Anton, ti igraš in popivaš. Anton, ako me spraviš pred časom pod zemljo, ne bodeš srečen. Jaz hočem vedeti, kake knjige čitaš. Glej! te-le vzamem in takoj nesem župniku pokazat.« Mati vstane in pobere nekaj knjig na mizi.

Anton, nekoliko vinjen, hoče ji knjige izpuliti iz rók.

»Mati, ne srdite me, drugače me bode te poznali, kdo sem. Mislite, da sem zato hodil v šolo, da bi me strahovala vsaka klepetulja? Denite knjige, kjer so bile, ali . . .« in Anton vzdigne roko, zamahne . . . Toda materina bleda postava se dvigne pred njim mnogo višja nego navadno, kakor nadzemski duh, žugajoč s prstom in prerokovalnim očesom.

Antonu omahneti roka in glava. Trenotek je vladala tišina. Sinova postava je bila nepremična, trda, ledena. Gromadili so se v njegovi duši spomini

vseh zaslug in dobrot njegove preljube matere, katero je v mladosti ljubil po otroško, a sedaj hotel udariti.

Materina okamenelost pa se je kmalu stopila v potok najgrenkejših solzâ. Materine solze, kako moč imate do otrokovega srca! Vi je ogrejete, če tudi je mrzlo ko led. Res, gorjé sinu, ki povzroči materine solze. To je velik zločin proti naravi sami, ker sin je kos materinega bitja. Vendar le tecite, solze materine! Saj ste grenko-sladke, ker po vas se izliva iz srca materinega očitjanje in ljubezen.

V Antonu so oživela otroška čustva. Najraje bi bil pokleknil pred mater in točil solze na njene roke. Toda bilo ga je sram in šel je ven.

V cerkvi so bile o mraku Šmarnice. Antonu se je nekaj gnetlo v prsah in ga vleklo v cerkev. Ugajala mu je ganljiva in preprosta slovesnost. Posebno pa ga je zbadala v sree ljubezen prostega ljudstva do angeljske Kraljice, h kateri je kar sililo, kakor dete k svoji materi. Na koru so dekleta in njegova sestra Alojzija pela prekrasni koral: »Vsa prelepa si Marija«. Pri besedah pa: »Ti besednica grešnikov!« je Antonu šele pridrla solza na lice — pred duhovno materjo namestu telesne . . .

Pepel in spomin.

Na polju ôgenj se svetli,
Trepeče kvišku živ, vesel . . .
A veter dahne — plam ugasne,
Po tleh se razprši pepel.

Ugasnil bodem tudi jaz,
Ko bode smrti dih zavél:
Od róda, od svetá pozabljen,
Jaz ôgenj — moj spomin pepel.

A. M.

